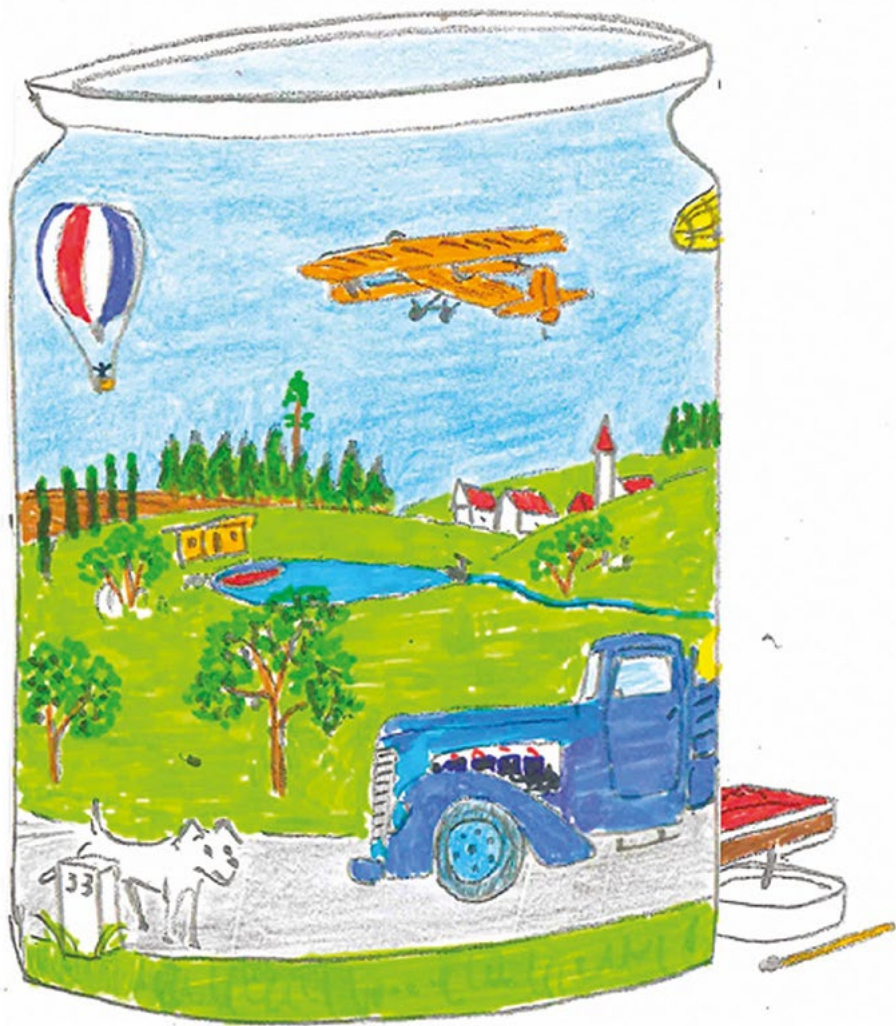


POHÁDKY Z LAMPÍČKY

- POHÁDKY S VYMALOVÁNKOU -



Pohádky z lampičky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz



Radek Pižl
Pohádky z lampičky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Pohádky z lampičky

- pohádky s vymalováním -

Obsah

O patnících a pejscích	8
Jak si pan Střecha nemusel koupit nové auto	13
O lodce, která zatoužila po moři	19
O pošťáku bouřlivákovi	25
Jak si pan farář přál letět balónem	31
O strážmistru Horovi a jeho psu Bleskovi	37
Jak si automontér Kardánek našel nevěstu	43
Co vyprávěla slečna Jůlinka	49
Pan starosta a vzducholod'	55
Jaruška jede poprvé na prázdniny	61
Aero 30	67
O opičce a psici	75
Psaní pošťáku Bouřlivákovi	81
Pohádka o pařezu	87

Milé děti, tyto pohádky na dobrou noc jsem začal psát, když jsem byl na léčebném pobytu v Rehabilitačním ústavu Hrabyně. Chtěl bych touto cestou poděkovat svému spolubydlícímu, panu Jindřichu Böhmovi, který mi umožnil na pokoji psát na malém psacím stroji. Dále bych chtěl poděkovat veškerému personálu, který se o pacienty staral s andělskou trpělivostí a laskavostí.

Zvláštní poděkování pak náleží mé paní Evě Pižlové, bez které by tyto pohádky vůbec nemohly vzniknout, protože mi byla životní inspirací a také desátou pohádku napsala.

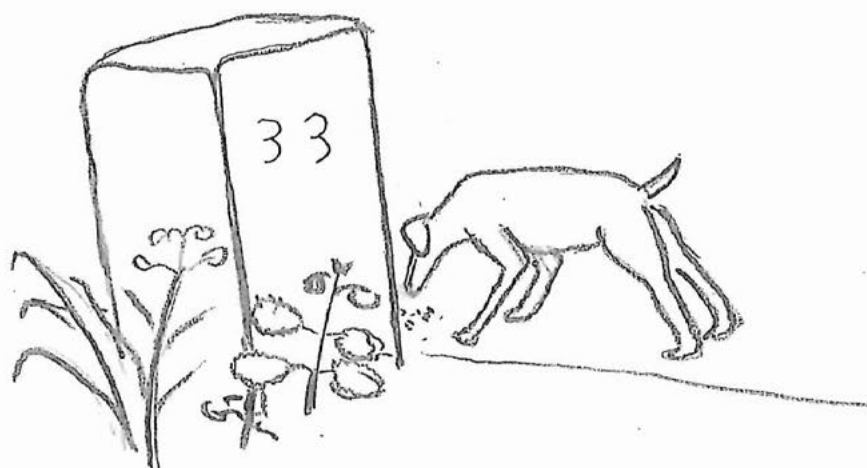
Autor Radek Piží

Pohádka o lampičce

Pohádku Vám povím, pohádečku kratičkou,
jak se stala sklenice pohádkovou lampičkou.

Byla jedna paseka, i potok tam pramenil.
Na pasece hrstka chalup, srnec srnku dohonil...
Spolu si pak povídali o chalupě nad potokem,
v lese to prý uslyšeli, neviděli vlastním okem,
že v chalupě ve sklepě stojí velká police,
uprostřed té police stará kompotová sklenice.
Když tam byla objevena a ze sklepa vynesena,
tak ji celou umyli, hezký nápad dostali.
Barvičkami na sklo celičkou ji pokreslili,
barvičkami na sklo celičkou ji vybarvili.

Pole, cesta, u ní patník,
u patníku nožku zvedá malý bílý psík.
O kousek dál Erena s fůrou písku funí,
za Erenou Érovka volá, že ji předhoní.
Za silnicí louka, pole, rybník, les,
mezi kopci schoulená je maličkatá ves.
A na modré obloze vzduchostroje létají,
že jsou jen z let třicátých, svými tvary netají.
Ještě dali do sklenice malou svíčku čajovou,
pohádkovou lampičku hnedle měli hotovou.



O patnících a pejscích

Jednou, a už je to hezká řádka let, vedla jedním malebným údolím silnice. Ta silnice se vinula podél potoků, mezi kopci a lesy a kolem vesniček a měst. Tak už to silnice dělávají. A jako každá správná a pořádná silnice, měla i tahle podél svých okrajů patníky.

Patníky jsou nerozluční kamarádi silnic, šoférů, pocestných, ptáčků a taky pejsků. Víte, děti, každá silnice i ta nejuzší a nejkratší má, nebo by měla mít, aspoň jeden patník, a to proto, aby si měla s kým povídat, když zrovna nemá práci. To znamená, když po ní zrovna nikdo neje-

de nebo nejde. A když po ní někdo jede nebo jde, má ta silnice moc práce s tím, aby ho dovedla a aby ho unesla. Někdy je slyšet, jak pod tíhou nákladu heká a snaží se ze všech sil, aby se neutrhla. A když nic nejede, povídá si ta silnice s patníky. Patníky jí vypráví, jak vypadalo to, či ono auto nebo povoz s koňmi. Ona totiž silnice všechno vidí jen ze spod, ale patník i ze strany.

Patníky jsou také moc důležité pro šoféry, dnes se říká pro řidiče. Takový šofér jede v noci autem a osvětlené patníky mu krásně ukazují cestu. Hlavně v zatáčkách, na mostech a jiných nebezpečných místech. Dnes jsou patníky úzké a z plastu nebo z betonu, ale kdysi dávno byly z kamene a měly vytesané číslo. Takový kamenný patník u silnice posloužil kolikrát i pocestnému, který šel krajem. Když už ho bolely nohy a měl hlad, posadil se na patník, rozbalil si svačinu, pojedl, napil se, a i když byl chudý, šaty měl roztrhané a boty děravé, jak se tak rozhlédl, sedě na patníku, připadal si aspoň na chvíli jako král na malém trůnu. Pak se zvedl a šel zas dál.

Viděl to ptáček ze stromu a hned si to musel zkusit také. Chvilku seděl na patníku, chvíli se rozhlížel a ještě pocestnému, který se ztrácel v zatáčce mezi stromy, zazpíval a pak frrr, uletěl někam do větvi.

Dlouho se neděje nic, patník se už začíná nudit a přemýšlí nad tím, že by si mohl popovídat se silnicí. Zatím ji nechce rušit, když se tak tiše vyhrívá na sluníčku a najednou si všimne, že po silnici běží bílý pejsek.

Je to známý vykuk a rampelník. Chvíli je tuhle, chvíli tamhle, dnes poskakuje ve vesničce za kopcem a zítra s dětmi v té za rybníkem. Každý mu říká jinak a každý ho má rád, protože je s každým kamarád.

A tenhle pejsek jde kolem patníku číslo 33 a najednou ho zatahá za čenich vůně chleba se sádlem. Teda vlastně vůně sádla s chlebem. Rozhlédne se, nikde nikdo. Přejde k patníku, čichá, čichá: „Aha, tady musel sedět ten pocestný, co mi dal včera u kostela kousek chleba. A asi mu zbylo i na dnešek. Nos se nikdy neplete. Tohle je kůrka chleba se sádlem, co mu spadla do trávy. No, je to sice kousínek, ale to by byl hřích tu nechat. Jé, a tady je ještě pár drobků. No, a mám po svačince. Ještě tady musím nechat dopis se vzkazem pro ostatní pejsky, aby věděli, že jsem tu byl, co jsem tu našel, a že tenhle patník je můj kamarád, a že mi tu můžou nechat svůj vzkaz, že až půjdu příště kolem, tak si ho čumáčkem přečtu.“

Zvedl zadní nožičku a nechal na patníku dlouhé psaní. Když udělal tečku, hop a skok přes potok a za chvíli zmizel ve vysoké trávě.

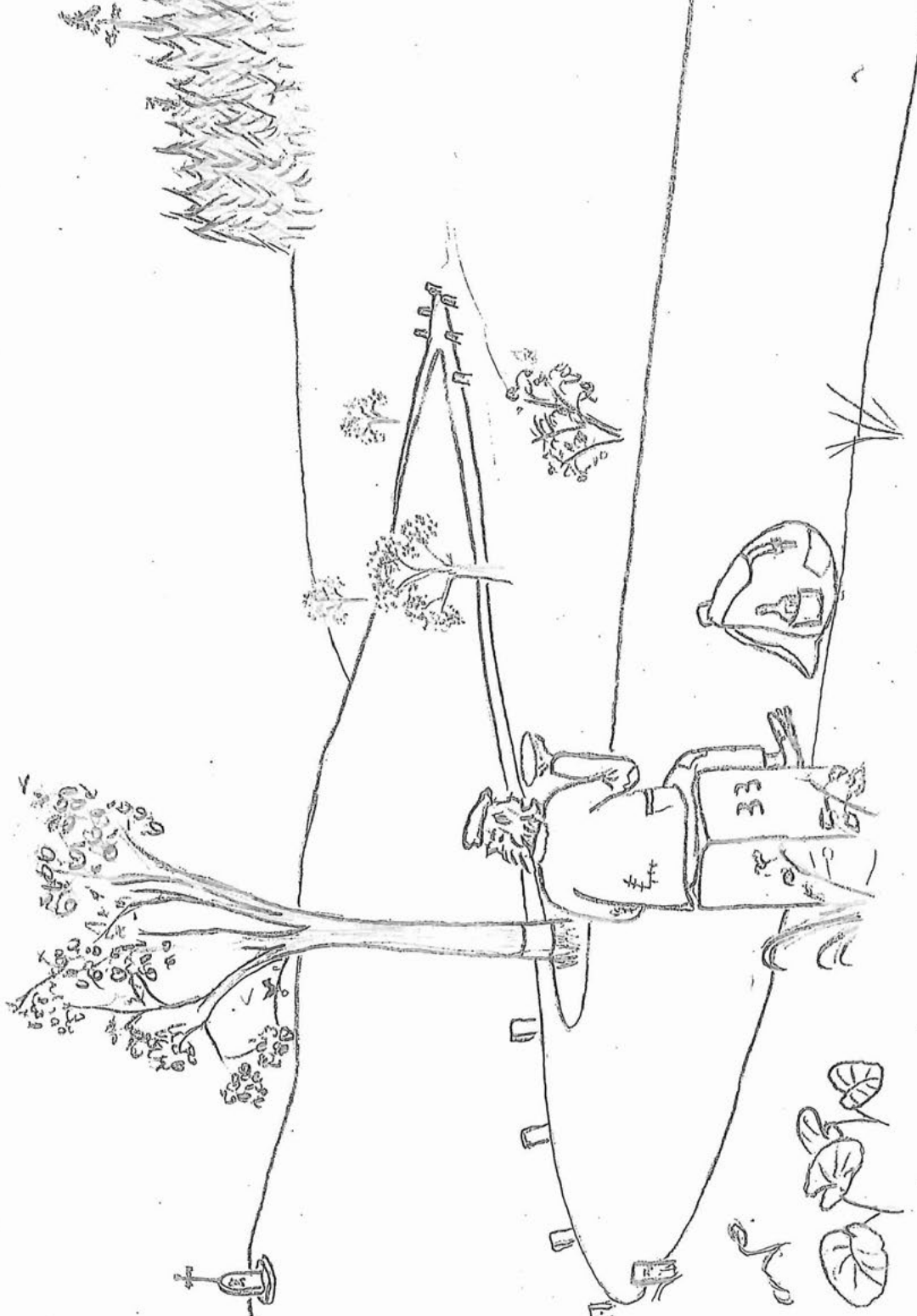
A co náš milý bílý patník? Seděl si dál na kraji silnice, vychloubal se svým krásným číslem 33, které tak zářilo na jeho bílém těle a čekal, až přijde nějaký jiný pejsek, který si přečte vzkaz a říká si: „To jsem

zvědav, co to bude za psíka, jak asi bude vypadat? Bude to jezevčík hajného Flintíčky? Nebo strážmistrův vlčák? A co asi odepíše?“

Ještě chvíli se náš milý bílý patník zabýval těmito otázkami, ještě chvíli se vyhříval na odpoledním sluníčku, když v dálce zaslechl motor auta. A protože u silnice byl už nějaký ten rok, rozpoznal, že je to auto nákladní, a že je asi plně naložené, protože motor v kopcích kvílel na jedničku. I silnice se probudila a vzdychla si: „Och, snad to auto není přetížené, jak bych pak sloužila jiným?“

A patník číslo 33 jen zabručel: „Milá dámo, kdybych byl patník se závorou, tak bych to auto zastavil, a když bych zjistil, že je moc naložené, dál bych ho nepustil. Ale jak tak slyším podle klepání jednoho ventilu, je to nákladák pana Střechy, co má stavební firmu ve vedlejší vesnici a ten, jak známo, svá auta nakládá poctivě, takže si můžete oddychnout. Jeho auto krásně unesete.“

To už se v dálce objevil nákladák pana Střechy, který se pomalu blížil k našemu milému bílému patníku číslo 33, ale to už je jiná pohádka, kterou si budeme vyprávět příště. Dobrou noc a krásné sny.



Jak si pan Střecha nemusel koupit nové auto

Jednoho krásného letního dne jel pan Střecha, majitel stavební firmy, opět naší známou silnicí. Svým nákladním autem značky Praga vezl fůru písku někam o pár vesnic dál. Už se svou Pragovkou vyšplhal pár kopců a zrovna, když se chystal přeradit na třetí rychlostní stupeň, v motoru křuplo, do Pragovky jako by trklo, v panu Střechovi hrklo a už stál na brzdovém pedálu. Zkusil znovu nastartovat, ale motor si ani neškytl. A tohle všechno se stalo zrovna u patníku číslo 33, a to ve chvíli, kdy si náš známý bílý pejsek přebíral poštu a odpovídal na dopisy psích kamarádů. Pan Střecha vystoupil z vozu a šel se podívat

pod kapotu. Pejsek kolem něho i auta chvíli pobíhal, i do kabiny otevřenými dvířky nakoukl, co kdyby tam na podlaze byly nějaké drobký ze svačinky, a pak odskotačil po své zábavě.

Pan Střecha chvíli bezradně koukal pod kapotu, on totiž rozuměl stavění domů a ne autům, natož motorům. Pak kapotu zavřel a ještě jednou šel zkusit nastartovat, ale nic. Najednou slyší, jak mu ta jeho Pragovka říká: „Jo, milý Honzíku.“ On se totiž jmenoval Jan Střecha. „Jo, milý Honzíku, o tom klepání v motoru víš už dlouho, o auto se člověk musí starat. Sama se opravit neumím.“

Pan Střecha si promnul jedno ucho, pak druhé, poslouchá a najednou slyší, jak venku někdo tichým bručivým hlasem říká: „Haló, madam, no vy, s tím pískem na korbě, tamhle ve vesnici je jeden šikovný automontér, ať si tam ten váš šofér zajde.“

A zpod kapoty Pragovky se ozve: „Děkuji vám za radu, pane patníku číslo 33, jste velmi hodný.“

„To nic, madam, to víte, za ty roky, co tu u silnice stojím, mám už trochu přehled.“

Pan Střecha seděl za volantem své Pragy, lokty na volantu, hlavu v dlaních, smutně koukal do pedálů a už počítal, kolik ho bude stát nové auto a kam s tím rozbitým. Jestli to firma unese a jak dlouho bude muset na takové auto šetřit. Najednou se mu ani nechtělo tuhle Pragovku dávat pryč.

„CO když se mi to nezdálo, co když se do té vesnice zkusím vydat? Vždyť je to, coby kamenem dohodil.“

Vystoupil z vozu, zabouchl dvířka, pohladil svou milou Pragovku po blatníku a šel. Když došel v té vesnici na náves, spatřil strážmistra na obchůzce. Zamířil k němu, pozdravil, představil se, vyložil panu strážmistrovi svou situaci, a jestli náhodou neví, je-li zde ve vesnici nějaký automontér.

Strážmistr se usmál, pohladil si kníry a povídá: „Pojďte, pane, zrovna nedávno se k nám do vsi přistěhoval takový mladý šikovný klučina. Zavedu vás k němu. Je prý vyučený automontér. Jistý pan Kardánek.“ Když pan Střecha povyprávěl panu Kardánkovi, co se mu přihodilo, vzal pan Kardánek klíčky od vozu, a že se na to pojedou podívat.

„To máte ale krásný vůz.“ Řekl pan Střecha, když jeli silnicí.

„Děkuji.“ Odvětil pan Kardánek. „To je prosím Aero 30 kabriolet.

Lidově řečeno „Érovka“ neboli „Ajrovka“. Také Třicítká. Sám jsem si ji smontoval z náhradních dílů. Lítá jako čert, osmdesát kilometrů v hodině.“

A to už stáli za porouchanou Pragovkou. Pan Kardánek se chvíli vrtal

Pragovce v motoru, pak zavřel kapotu a říká, když si čistí ruce benzinem: „Já vám tu vaši náheru dám do pucu, že bude jako nová.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohádky z lampičky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.